Om ni är ekonomisk så bevara omslagen kring Royal Crown Soap.

Många värdefulla premier gifvas i utbyte mot dem. Vi nämna här ett fåtal:

SILVERVAROR	JUVELERARE, ARBETEN	FINARE JÄRN-VAROR	LEKSAKER
BRÖDSKÅLAR	ARMBAND	SAXAR	SÄLLSKAPSSPEL
SMÖRASIETTER	BROCHER	FICKKNIFVAR	SPORTARTIKLAR
SMÖRKNIFVAR	URKEDJOR	BRÖDKNIFVAR ETC.	FICKUR
SERVIETTRINGAR	KRÅSNÅLAR		KLOCKOR ETC.
BARNKOPPAR	HALSBAND ETC.		
ETC.			

Vi illustrera en af premierna hvar vecka. Denna vecka är det **Alberta Smörknifven.** Tjock silfverplätering. Pärlbesatt handtag. **Gratis för 100. omslag.**

ROYAL CROWN SOAPS LIMITED Premium Dept. A Winnipeg, - Man.

I KORTA DRAG.

Enligt uppgift i svensk-amerikanska tidningar befinner sig den bekante Uddevallarymmaren Gotthard Lindberg i Salt Lake City, Utah, mormonernas högsäte.

Det påstods, när Lindberg lyckats schappa, att hans hustru skulle ha hjälpt honom att komma vidare efter rymningen. Nu kanske hon ångrar sig!

*

Till Sibirien föreslår den egendomlige Knut Wicksell de svenska arbetarna att emigrera. Han höll nyligen i Folkets Hus i Lund ett föredrag, därvid han inför den tillstädeskomna arbetarpubliken redogjorde för sina gamla bekanta åsikter, att Sverige är öfverbefolkadt och att landet behöfver emigration. Men äfven emigrationsmöjligheterna sjunga emellertid, ansåg professor Wicksell, på sista värsen, och det kommer inte att dröja länge innan Amerika stänger grindarna, trodde han. Talaren förordade därför bildandet af en emigrations-förening, och att det borde undersökas, om inte utvandringsströmmen från de nordiska länderna borde ledas åt landen öster om Ryssland, särskildt — södra Sibirien. Visserligen ansåg talaren det icke vidare trefligt att komma under tsarens spira, men man fick väl hoppas, att civilisationen skulle nå dit också. Enligt referaten från mötet fick professor Wicksell just inte något vidare medhåll.

*

Kronprinsen, som på flera sätt visat sitt intresse för nationalföreningen mot emigration, har förklarat sig vilja vara föreningens beskyddare.

Efter detta skall väl ändå emigrationen märkbart krympa ihop!

SKULDSÄTTNING.

Det ligger en omätligt större lycka i att bära tarfliga kläder, att bo i ett torftigt möbleradt rum, att äta en enkel föda, att lefva fattigt och inskränkt än att vara elegant klädd, lefva öfverdådigt och bo fint, under det man är skyldig andra människor för allt detta och icke ser sig någon utväg att kunna betala det. Ty jag kan känna mig fri, om jag vet med mig, att hvad jag förtjänar, det är mitt, och icke uppslukas af ett stort hål, som uppkommit genom skuld för saker och ting, hvilka jag redan förbrukat. En gång i skuld är det icke lätt att komma ut ur det hålet. Det är en källa till ändlösa plågor. Man känner sig som fånge, företagsamheten slappas, och man kan rent af bringas till förtviflan.

Många sätta sig i skuld af ren fåfänga. De önska göra som deras bekanta göra och ha det liksom dessa. De mena, att grannarna skola få högre tankar om dem, om de uppträda med en viss yttre elegans. Men i verkligheten respekteras de människor mäst, som lefva enligt sina tillgångar.

Om vänner och bekanta få bekosta ens elegans, om diversehandlaren får bestå de läckerheter man njuter, så är man en ganska tarflig karl — och anses äfven så.

LEJONJÄGARENS ÅTERKOMST.

Roosevelt hyllas i Sudan.

Bwama Tumbo — den store höfdingen — som Theodore Roosevelt kallas af infödingarne i Afrika, har nu afslutat sin äfrentyrliga jakt på lejon och andra högdjur och lämnat det inre Afrikas jaktmarker, stark, kry, helskinnad och med ett yfvigt helskägg — den senare sensationella nyheten telegraferades af en tidningskorrespondent som såg honom i lördags.

Öfverste Roosevelt och de öfriga medlemmarne af Smithsonian instituts expedition anlände i torsdags morse till Gondokoro i Sudan efter att de närmast föregående tio dagarne ha varit fullständigt isolerad från den yttre världen i en vildmark, där det ej fanns telegrafledning. Färden genom denna trakt ansågs för en af de farligaste i hela världsdelen och det var med stor lättnad man till slut erfor, att expeditionen var i säkerhet.

Roosevelts och de öfriga amerikanarnes inåg i Gondokoro erbjöd en anblick, som var både pittoresk och grotesk. Engelsmännen och infödingarne täflade med hvarandra om att gästfritt och värdigt mottaga de ofvanbra besökande. Expeditionens ankomst till stadsgränsen tillkännagafs af den infödde höfdingen Kerewa med musikkår, som bildade förtruppen. Höfdingen själf åtföljde sina musikanter. De infödda högtidståg, som dragit ut att möta expeditionen, sammanträffade med den 26 mil utanför staden vid hedrade gästerna med det värste ovilsen man kunde tänka sig, framträdandet med deras bleckinstrument och andra trummor.

Då tåget drog in i staden, spelade denna primitiva musikkår "America", hvilken melodi den var bekant med, därför att den är densamma som den engelska nationalhymnens och slutade passade förträffligt vid detta högtidliga tillfälle. Bakom musikkåren, med höfdingen själf som tambourmajor, skred en korpsvart inföding med en stor amerikansk flagga. Sedan kom den egentliga karavanen med Roosevelt och hans son Kermit i spetsen, därpå de andra amerikanska jägarne och vetenskapsmännen och slutligen den långa raden af infödda bärare.

Vid stranden af Bar-el-jebel väntade en med amerikansk flagga prydd ångslup, tillhörande öfverbefälhafvaren för egyptiska armén, general sir Reginald Wingate, och öfverste Roosevelt gick genast ombord. Med denna båt företages färden på Nilen till Kairo med ett kort uppehåll i Kartum, där mrs Roosevelt skall vara till mötes. Nilfärden kommer att göras mycket långsamt och därunder skall öfverste Roosevelt bereda sig tili de föreläsningar han lofvat hålla bland dem den obligatoriska i Kristiania i anledning af det fredspris han fått, samt en i Berlin, en vid Sorbonneuniversitetet i Paris och en vid universitetet i Oxford.

Resplanen efter affärden från Kairo innefattar besök i Rom, Budapest, Wien, Paris, Brussel, Haag, Kristiania — eventuellt också Stockholm — Berlin och London. Det är beräknadt att han skall hålla sitt föredrag i Berlin omkring den 15 maj och dessförinnan fredsföredraget i Kristiania. Ankomsten till England är beräknad till tredje veckan i maj och afresan till New York till i medio af juni.

Denna plan är emellertid beroende af många ännu icke förutsedda omständigheter och återkomsten till Amerika torde fördröjas genom sammanträffandet med en mängd statschefer och ledande statsmän i Europa. I alla händelser artar sig lejonjägarens hemresa till att blifva ett verkligt triumftåg med många majestätiska krökar och vändningar.

HUR DEN NYA ALMANACKAN PRESENTERAS KEJSAREN AF KINA.

I slutet af januari eller början af februari infaller nyårsdagen i Kina. Denna dag är för hög och låg, ung och gammal af mycket större vikt och betydelse än här hos oss.

Äfven om de ljufvaste känslor vid denna tid uppfylla kinesens hjärta, så är doek glädjen alltid en smula blandad med sorg och bekymmer, ty redan på det gamla årets sista dag måste alla skulder betalas, inte bara jordiska utan äfven himmelska.

Redan några dagar före det nya årets inbrott sätter sig hvarje familj i närmare förbindelse med sin husgud — köksgud, som utlänningar profanerande kalla honom — än någonsin förut under hela det gångna året. Ty nu anträder husguden sin årliga resa till den store guden, för hvilken han noga rapporterar allt, äfven de mest intima tilldragelserna inom familjen. Därför är det också helt naturligt att man vid denna tidpunkt bringar honom stora offer och ber till honom flitigt, ty då glömmer han, hoppas man, det gångna årets försummelser.

Denna tid spelar också den kinesiska "böckernas bok" eller almanackan en stor roll. Den åtnjuter i det himmelska riket ett vida större anseende än hos oss, trots dess mycket större bristfällighet. Utgifvandet af almanackan är regeringsmonopol, och på hvarje exemplar tryckes regeringens stämpel. Då almanackan utdelas i Peking härskar öfverallt feststämning.

Men medelpunkten i denna fest utgör dock den ståtliga processionen af höga utmärkare som åtföljer den förgyllda bäran, på hvilken den för kejsarens kejsarinnor och haremsdamerna bestämda almanackan ligger. Detta processionståg klädt i de kejserliga färgerna, guld skiftande siden, och inte mindre än 40 ämbetsmän i guldsidendräkter bära den gyllene bären. Bakom dessa följa bärstolar med nio sidengardiner, hvilka innehålla de för prinsessorna bestämda almanackorna. I slutet af denna underbara procession går en stor skara tjänare bärande kolossala korgar, där de höga ämbetsmännens almanackor lämna uppträdande.

Under stora ceremonier nedlägges så almanackan på trappstegen till kejsarens tron, och på samma högtidliga sätt erhålla prinsessorna den. De höga ämbetsmännen mottaga därefter almanackan i kneböjande ställning, och det är en stor ära för dem att få ta emot den vid själfva bordet.

Sedermera sändas ett antal almanackor till provinsstädernas stathållare, hvilka i sin tur tillställa de största bokhandlarna ett visst antal därav. Öfverraskandet af en kalender till en vanlighet är en af de högsta ämbetsmännen som regeringen i Peking kan ge. Utomordentligt beskärningar fås drinka nasaltfolk intrana sig hvarje år i Peking för att eventuellt bemöta den dyrbara boken.

DEN RIKE SOTEN.

En process pågår i Stockholm om det till 317,000 kr. uppgående arfvet efter grosshandlaren Johan August Apelberg i Stockholm. Bakom processen ligger en historia om en olycksmänniskas hårdhet mot en ensamstående fattig [illegible]. Apelberg visste att hans son [illegible] tagen å Karlshamns arbetsinrättning men gjorde ingenting för att förbättra hennes belägenhet, utan lät henne stanna kvar och [illegible] gjort tillräckligt genom att [illegible] tigvårdsmyndigheterna betala [illegible] kr. om året, hvartill hennes underhåll vid inrättningen uppskattades. Sin stora förmögenhet testamenterade han till sin hushållerska, Anna Christina Jansen — modern var icke tillkommen i testamentet.

Apelberg var ogift son till [illegible] flickan Johanna Jansdotter och föddes 1846 i Tingsås, Kronobergs län. Modern behöll honom hos sig i 8 år och sedan blef han upptagen som fosterson hos snickaren Apelberg i Växjö, som tycks ha gett honom en god uppfostran. Vid 17 års ålder blef han elev å apoteket i Hörby, Skåne, men återflyttade redan följande år till fosterfadern, hvars namn han antagit, och hjälpte honom i affären i något år. Han flyttade därefter till Stockholm, där han med ett par korta afbrott kvarstannade till sin död i fjol. Hur han förvärfvat sin förmögenhet är icke fullt kändt, men man vet att han en tid varit pantlånare och för öfrigt drifvit privat lånerörelse.

När Apelberg kom till Växjö, gifte sig hans mor med en småskollärare Tressén, som efter några få år afled och lämnade enkan efter sig i stor fattigdom. Hon gifte om sig med en torpare 1864 och blef enka andra gången 1874. Hon sträfvade sig fram några år under hårdt arbete, men blef snart nog alldeles utslipad och intogs till sist å Karlshamns arbetsinrättning, där hon nu tillbragt ett 20-tal år.

De papper som föreligga i saken visa fullt klart att enkan Tressén är moder till Apelberg, och hennes om bud hoppas nu att det skall bli möjligt att tillförsäkra henne en ljusare ålderdom. Skulle hon få något med af sonens förmögenhet, blir det i alla fall inte länge hon får njuta af den, eftersom hon är 88 år gammal. Den som verkställer utredningen och skaffat fram enkan Tressén, direktör Joh Ahlin, är en man som uppfunnit ett nytt yrke. Han har nämligen till specialitet att uppspana okända arfvingar och hjälpa dem till deras rätt.

MAMMAS GOSSE.

Berättelse ur verkligheten.

Hon var en from och stillsam kvinna, den lilla bleka och hopsjunkna fru Anna Holm, som sedan tio år tillbaka, eller sedan hennes man genom olyckshändelse fallit bort, så helt uppgått i kärlek till sin son Gustaf, att denne blifvit hennes allt, ju närmare mog för hennes själ blifvit ett slags högre väsende, som hon ägnade sitt hjärtas hela dyrkan.

För honom arbetade hon natt och dag. Den gamla symaskinen, som hon nära nog vuxit fast vid arbetade endast för att bereda den rare gossen lycka och trefnad. För honom försakade hon dagens ävila och nattens sömn och ej sällan missunnade hon sig maten för att gossen skulle få desto mer.

Gustaf växte upp till en ovanlig vacker och framför allt vårlartad gosse, men den där ständiga, alltför ömma och kärleksfulla omvårdnaden gjorde honom äfven tafatt och bortkommen i kamraters och jämnåriga vrande lekar. Och då Gustaf en och annan gång kom hem med rifna kläder och storvrålade öfver kamraternas elakhet och smädeord, kände fru Holm sig alldeles trostlös och förvriflad öfver, att hennes rare gosse skulle behöfva vara utsatt för så mycken elakhet från de stygga pojkarne i grannskapet.

Så kom äntligen den dag, då Gustaf slutat skolan och skulle försöka sig på att vara till gagn och nytta i lifvet.

Ack, hurs gärna hade ej fru Holm velat behålla honom ej, för att låta sin Gustaf gå studieresan och kanske till präst en gång, men det lilla hon tjänte med sin linnesöm förslog icke långt och de slantar hon satt in på banken, skulle kanske icke ens förslå till första årets omkostnader vid läroverket.

Därför, hur svårt hon kände det, måste Gustaf antaga en plats på ett kontor som springpojke.

Den dag Gustaf tillträdde sin första kondition, var en svår pröfning för det stackars modershjärtat. Nu förmanade hon mer än en gång sin son att tala om för sin kärleksfulla mamma, om någon vore elak mot honom, ty då försäkrade hon sin son, skulle hon veta att skydda honom.

Det dröjde icke häller länge förr än Gustaf fick anledning att beklaga sig. Redan andra dagen af sin kondition hade han fått en örfil af sin principal, därför att han glömt bort att uträtta ett synnerligen viktigt ärende för lek och stoj uppe på skolbacken.

Han sprang genast hem till sin mamma och omtalade gråtande hur förfärligt han blifvit misshandlad af den grofve och otäcke karlen.

Så from och mild fru Holm än var, kunde hon dock blifva en riktig tigrinna, då han ansåg att hennes käre gosse var i någon fara. Med själen glödande af harm afhörde hon sin sons berättelse och innan ännu gossen slutat sin jeremiad, hade fru Holm fått på sig hatt och kappa och rusade iväg till kontoret, följd af sin käre gosse.

Den gamle köpmannen afhörde lugnt den rasande kvinnan en stund, därefter sade han med vänligt allvar:

— Min bästa fru Holm, om ni inom ett par år till fortsätter att uppfostra er son såsom ni hittills gjort, kan det stackars barnets framtid blifva allt annat än ljus och lycklig. Den ömma moderskärleken ensamt förmår ej fostra ett barn till dygd, heder och pliktkänsla, det behöfves äfven allvar i fostran, och en straffande hand är lika nödvändig som den ömt smekande modershanden, om vida karaktär skall kunna dana.

— Men jag vill ej någon vidare om min gosse, nästan skrek fru Holm mellan tänderna. Än aldrig har jag behöft ega honom och ett lydigare och snällare barn finnes ej, och jag vill ej häller att, så länge jag lefver, något ondt skall ske honom. Och så länge jag är, skall jag nog veta att skydda min son mot såväl det ena som det andra onda, som kan möta honom.

(Forts. å sid. 12).

GLÖA JUTEBRÖLE

[illegible] i Walter [illegible]

Billigt bindgarn är ej ekonomiskt.

Hvarje farmare som använder vårt bindgarn kan vara säker på att det består profvet. Vi ha f resatt oss att endast leverera verkligt hållbart garn, o. vi tro att I. H. C bindgarn är bättre än alla andra fabrikat.

Vi äro så mycket säkrare på vår sak som vi ha gjort affärer i Sisal och Standard Sisal garn och de bättre kvaliteerna af Manila allt sedan bindgarn började föras i marknaden.

85 till 90 procent af allt bindgarn som användes är Sisal. Det är gröfre tvinnadt än Manilagarnet, och som alla själfbindare äro konstruerade för Sisal är detta äfven lämpligast att använda. Det enda bindgarn som går upp emot Sisal är de finare och dyrare kvaliteerna af Manila, som äfven bära I. H. C märket.

Dessa båda garner äro de bästa som hittills förts i marknaden. Fråga alltså alltid efter

I. H. C. märket af Sisal—Standard Sisal—Manila eller Pure Manila.

Ni får då ett garn som bestått profvet på millioner hvetefält.

Ett garn som garanteras till längd och hållbarhet.

Ett garn som löper lätt, utan att trasslas eller slå knutar och alltså utan besvär och tidsspillan.

Ett Garn som ej brister och som passar väl för bindaren.

Godt bindgarn är lika viktigt uder skördetiden som godt väder. Ni kan ej reglera väderleken, men ett godt garn kan Ni själf välja. Om Ni vill ha det bästa bindgarnet, välj då Sisal 500 fot, Standard (som tillverkas af ren Sisal) 500 fot, Manila 650 fot, af I. H. C. märkena.

Deering McCormick International

Dessa märken tillförsäkra Er tidsbesparning under skördearbetet.

Underrätta Er handlande i god tid om hur mycket bindgarn Ni behöfver. Och om Ni vill veta mera om vårt bindgarn, tillskrif då närmaste filial af —

CANADIAN BRANCHES: Brandon, Calgary, Edmonton, Hamilton, London, Montreal, Ottawa, Regina, Saskatoon, St. John, Winnipeg.

INTERNATIONAL HARVESTER COMPANY OF AMERICA (INCORPORATED) CHICAGO, U. S. A.

Res med "Empress"-ångarne öfver Atlanten!

Onsd. Mars 16	Lake Champlain	Lörd. Apr. 2
Fred. „ 25	Empress of Britain	Fred. „ 8
Onsd. „ 30	Lake Manitoba	Lörd. „ 16

För att beställa biljett vänd Eder till närmaste agent eller till

Canada Pacific Steamship Co.

S. J. SHARP.

General agenten 217 McDermot ave. Winnipeg.

Till Salu!

En Smedja i en god lägenhet i Saskatchewan. Säljes för billigt pris och goda vilkor, emedan ägaren skall resa till Sverige.

Godt affärstillfälle.

Adress: Box 3078 Winnipeg.

Vår-Skjortor.

Alla senaste mönster. Bästa Engelska, Canadiska och Amerikanska fabrikater.

$1.00 till $3.00.

McNEIL McLEAN & GARLAND

Men's "Head-to-toe Outfitters."

Commonwealth Block

City Hall Square Winnipeg

GEORGE McCORD Fashionable TAILOR

209 PACIFIC AVE. Winnipeg

Första klassens skrädderi

GÖR EN PROF-BESTÄLLNING.

Rekvisitioner — af — The Authentic Style Book.

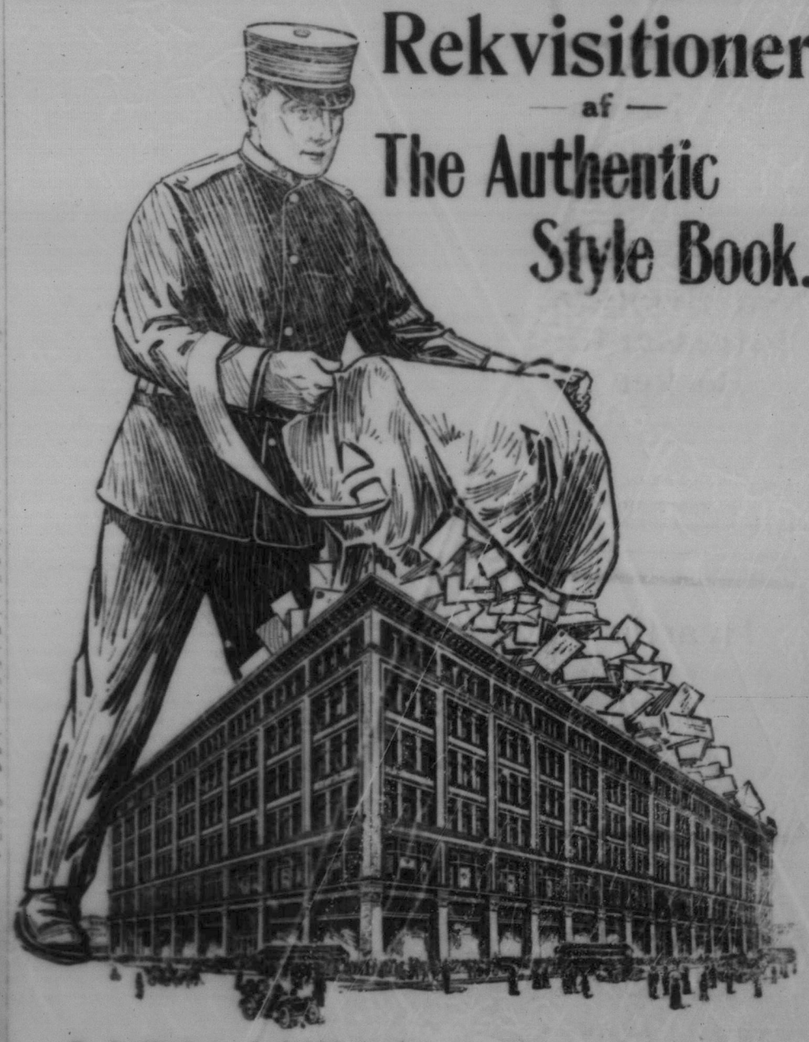

En förmlig lavin af rekvisitioner af vår nya vackra vår- och sommar katalog har fallit öfver oss. Hade katalogen utgifvits tidigare skulle den ej ha varit tillförlitlig beträffande moderna. Den visar ny alla kostymmodeller för 1910 och alla de Europeiska nyheter som förvärfvats af vår armee af uppköpare.

Sänd ett brefkort med Eder adress och vi skicka Er katalogen portofritt.

The Robert Simpson Co.,

Toronto, Ont.